CHIA KHIM SENG

lwn.

DATO' NOH HJ OMAR & YANG LAIN

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
RAUS SHARIF H
[SAMAN PEMULA NO: R1-24-39-2004]
11 MEI 2005

TAHANAN PENCEGAHAN: *Perintah sekatan - Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam & Mencegah Jenayah) 1969, s. 4A - Persoalan prosedur yang membawa kepada pengeluaran perintah tahanan oleh Timbalan Menteri - Sama ada s. 3(3)(c) Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam & Mencegah Jenayah) 1969 tidak dipatuhi - Sama ada perintah sekatan tidak sah - Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam & Mencegah Jenayah) 1969, s. 7(c)(1)*

Plaintif telah ditangkap di bawah s. 3 Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam & Mencegah Jenayah) 1969 (ODKMAJ). Selepas 30 hari ditahan, siasatan terhadap plaintif masih tidak dapat disempurnakan dan penahanannya telah dilanjutkan selama 30 hari lagi berasaskan s. 3(3)(c) ODKAMJ. Seterusnya, plaintif didapati bersalah dan satu perintah sekatan telah dibuat terhadap plaintif oleh Timbalan Menteri di bawah s. 4A ODKMAJ yang mengarahkan supaya plaintif disekat bagi tempoh dua tahun di Jajahan Gua Musang, Kelantan. Ini adalah permohonan plaintif untuk mengenepikan perintah sekatan tersebut. Isu yang dibangkitkan oleh plaintif adalah ketidakpatuhan s. 3(3)(c) ODKAMJ di mana tiada keterangan yang dikemukakan oleh pihak responden untuk menunjukkan keadaan yang membawa kepada penangkapan dan penahanan plaintif telah dilaporkan kepada Ketua Polis Negara dan seterusnya untuk Ketua Polis Negara mengemukakan laporan tersebut kepada Timbalan Menteri.

Diputuskan (membatalkan perintah sekatan yang dikeluarkan di bawah s. 4A ODKAMJ):

[1] Seksyen 7(c)(1) ODKAMJ jelas memberi kuasa kepada mahkamah untuk meneliti ketidakpatuhan atau perlanggaran mana-mana kehendak prosedur di bawah ODKAMJ yang dibangkitkan oleh plaintif. Apa-apa prosedur yang membawa kepada pengeluaran sesuatu perintah di bawah ODKAMJ oleh Menteri atau Timbalan Menteri harus diikuti dan dipatuhi dengan sepenuhnya. Dengan ketidakpatuhan s. 3(3)(c) ODKAMJ seperti di dalam kes ini, maka perintah sekatan yang dikeluarkan oleh Timbalan Menteri di bawah s. 4A(2) ODKAMJ adalah tidak sah dan terbatal. (ms 406 d-g)

Kes-kes yang dirujuk:
Kerajaan Malaysia & Ors v. Nasharuddin Nasir [2004] 1 CLJ 81 FC ***(dibezakan)***
Muhammad Ezam Mohd Noor v. Ketua Polis Negara [2001] 4 CLJ 701 FC ***(dibezakan)***

Perundangan yang dirujuk:
Emergency (Public Order and Prevention of Crime) Ordinance 1969, ss. 3(3)(a), (b), (c), 4A(2), 7(c)(1)

Bagi pihak plaintif - Jagdeep Singh Deo; T/n Karpal Singh & Co
Bagi pihak defendan - Najib Zakaria SFC (Zawiyah Saad FC bersamanya)

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

PENGHAKIMAN

Raus Sharif H:

Melalui saman pemula ini, plaintif memohon untuk mengenepikan perintah sekatan yang dibuat oleh Timbalan Menteri Keselamatan Dalam Negeri, (Timbalan Menteri) di bawah s. 4A Ordinan Darurat (Ketenteraman Awam & Mencegah Jenayah) 1969 (ODKAMJ). Pada masa yang sama, plaintif juga memohon relif-relif sampingan dengan mencabar tindakan-tindakan anggota-anggota polis semasa tangkapan, penahan dan siasatan yang dijalankan ke atas plaintif sebelum perintah sekatan tersebut dibuat oleh Timbalan Menteri.

Fakta kes ini menunjukkan bahawa plaintif telah ditangkap oleh Ketua Inspektor Saravanan a/l Velu (Ketua Inspektor Saravanan) di bawah s. 3 ODKAMJ pada 22 Mac 2004 jam lebih kurang 10.15 malam di Lot 593 Global Bay, Jalan Batu Feringgi, Georgetown Pulau Pinang dan seterusnya ditahan untuk tujuan penyiasatan. Oleh kerana siasatan terhadap plaintif tidak dapat disempurnakan dalam jangkamasa 24 jam yang pertama, Ketua Inspektor Saravanan telah melanjutkan penahanan terhadap plaintif selama 24 jam lagi berasaskan s. 3(3)(a) ODKAMJ.

Seterusnya, oleh kerana siasatan terhadap plaintif masih tidak dapat disempurnakan dalam jangkamasa 48 jam pertama, ASP Woong Toong Aik, berasaskan s. 3(3)(b) ODKAMJ telah melanjutkan penahanan plaintif selama 28 hari lagi. Selepas 30 hari ditahan, siasatan terhadap plaintif masih tidak dapat disempurnakan dan dengan itu Deputy Superintendant Police, Abdul Razak bin Abdul Ghafar (DSP Abdul Razak) berasaskan s. 3(3)(c) ODKAMJ telah melanjutkan penahanan terhadap plaintif selama 30 hari lagi.

Pada 20 Mei 2004 Puan Noor Fazian binti Dollah (Puan Noor Fazian), Penolong Setiausaha di Kementerian Keselamatan Dalam Negeri telah mengemukakan kes fail yang mengandungi laporan lengkap penyiasatan bertulis pihak polis dan dokumen-dokumen lain yang berkaitan dengan tangkapan dan penahanan plaintif kepada Timbalan Menteri. Berpandukan laporan penyiasatan bertulis pihak polis tersebut, Timbalan Menteri telah berpuashati bahawa plaintif adalah merupakan seorang pengedar VCD cetak rompak yang telah terlibat dalam kegiatan jenayah yang bercorak kekerasan di kawasan sekitar Batu Feringgi, Pulau Pinang dan memutuskan plaintif perlu disekat bagi menghapuskan kekerasan dan mencegah jenayah melibatkan kekerasan. Dengan itu, Timbalan Menteri telah membuat satu perintah sekatan terhadap plaintif di bawah s. 4A(2) ODKAMJ bertarikh 20 Mei 2004 yang mengarahkan supaya plaintif disekat bagi tempoh dua tahun di Jajahan Gua Musang, Kelantan.

Plaintif melalui tindakan ini mencabar kesahihan dan keesahan perintah sekatan yang dibuat oleh Timbalan Menteri itu. Di dalam saman pemula ini, plaintif telah membangkitkan berbagai-bagai alasan antara lain:

(i) Ketidak-patuhan terhadap s. 3(3)(c) ODKAMJ;

(ii) Keraguan tentang limb s. 4(1) ODKAMJ yang dipakai oleh Timbalan Menteri;

(iii) Kegagalan oleh Timbalan Menteri menimbang alasan-alasan dan pernyataan-pernyataan fakta.

(iv) Kegagalan untuk menimbang untuk mendakwa plaintif untuk kesalahan jenayah; dan

(v) Dakwaan kegiatan-kegiatan jenayah adalah terlalu 'remote' apabila dibandingkan dengan tarikh perintah sekatan dibuat.

Pada saya hujahan utama yang perlu dipertimbangkan ialah mengenai pemakaian s. 3(3)(c) ODKAMJ yang dikatakan oleh plaintiff telah tidak dipatuhi. Pada saya jika plaintif berjaya dalam hujahannya mengenai s. 3(3)(c) ODKAMJ tersebut, hujahan-hujahan lain tidak perlu dipertimbangkan lagi. Oleh itu elok rasanya saya perturunkan s. 3 dalam bahasa asalnya yang berbunyi seperti berikut:

> (1) Any police officer may without warrant arrest and detain pending enquiries any person in respect of whom he has reason to believe that there are grounds which would justify his detention under section 4(1).

(2) Any police officer may without warrant arrest and detain pending enquiries any person who on being questioned by him fails to satisfy as to his identity or as to the purpose for which he is in the place where he is found, if the police officer suspects that person of having acted or being about to act or being likely to act in any manner prejudicial to public order or if he has reason to believe that it is necessary for the suppression of violence or the prevention of crimes involving that that person should be detained.

(3) Any person arrested and detained under this section may be detained in police custody for a period not exceeding sixty-days without an order of detention having made in respect of him under section 4(1):

Provided that:

(a) he shall not be detained for more than twenty-four hours except with the authority of a police officer of or above the rank of Inspector;

(b) he shall not be detailed for more than forty-eight hours except with the authority of a police officer of or above the rank of Assistant Superintendent;

(c) he shall not be detained for more than thirty days unless a police officer of or above the rank of Deputy Superintendent has reported the circumstances of the arrest and the detention to the Inspector General of Police or to a police officer designated by the Inspector General in that behalf and the Inspector - General or the police officer so designated by him as the case may be shall forthwith report the same to the Minister.

(4) The powers conferred upon a police officer by sub-sections (1) and (2) may be exercised by any member of the security forces, by any person performing the duties of guard or watchman in a protected place, and by any other person generally authorised in that behalf by a Chief Police Officer.

(5) Any person detained under the powers conferred by this section shall be deemed to be in lawful custody, and may be detained in any prison, or in any police station, or in any other similar place authorised generally or specially by the Minister.

Isu yang dibangkitkan oleh peguam yang bijaksana mengenai seksyen tersebut di atas ialah ketidakpatuhan s. 3(3)(c). Menurut peguam yang bijaksana bahawa tidak ada keterangan yang dikemukakan oleh pihak responden untuk menunjukkan keadaan yang membawa kepada penangkapan dan penahanan plaintif telah dilaporkan kepada Ketua Polis Negara atau pegawai yang dinamakan untuk mewakili Ketua Polis Negara dan seterusnya untuk Ketua

Polis Negara atau pegawai yang mewakilinya mengemukakan laporan tersebut kepada Timbalan Menteri. Jadi, adalah menjadi hujahan peguam yang bijaksana bahawa s. 3(3)(c) adalah tidak dipatuhi dan kegagalan mematuhi s. 3(3)(c) tersebut memudaratkan tindakan Timbalan Menteri dalam mengeluarkan perintah sekatan terhadap plaintif.

Di dalam kes ini pegawai polis yang bertanggungjawab mengeluarkan perintah terhadap plaintif untuk tempoh 30 hari lagi ialah DSP Abdul Razak. Adalah tidak dipertikaikan bahawa DSP Abdul Razak di dalam afidavitnya tidak menyatakan bahawa beliau telah melaporkan keadaan yang membawakan kepada penangkapan dan penahanan plaintif kepada Ketua Polis Negara atau pegawai yang dinamakan untuk mewakilinya. Juga tidak dikemukakan keterangan untuk menunjukkan Ketua Polis Negara atau pegawai yang mewakilinya telah melaporkan kes plaintif kepada Timbalan Menteri. Apa yang ada ialah kenyataan Puan Nor Fazian yang di dalam affidavitnya menyatakan bahawa beliau telah mengemukakan kes fail yang mengandungi laporan lengkap penyiasatan polis dan dokumen-dokumen lain yang berkaitan dengan tangkapan dan penahanan plaintif kepada Timbalan Menteri.

Peguam Kanan Persekutuan yang bijaksana (PKP) yang mewakili kesemua defendan secara tidak langsung mengakui akan ketidakpatuhan kepada s. 3(3)(c). Ini adalah kerana PKP dalam hujahannya mengambil pendirian bahawa ketidakpatuhan semasa tangkapan dan penahanan oleh pihak polis terhadap plaintif tidak menggugat perintah sekatan yang dikeluarkan oleh Timbalan Menteri terhadap plaintif. Menurut PKP, penahanan plaintif oleh pihak polis dan pengeluaran perintah sekatan oleh Timbalan Menteri adalah dua perkara yang berbeza. Menurut PKP lagi, isu penahanan oleh pihak polis merupakan isu yang telah lupus iaitu telah menjadi akademik apabila perintah sekatan tersebut dibuat oleh Timbalan Menteri. Sebagai sandaran kepada hujahannya, PKP telah merujuk kepada kes-kes Mahkamah Persekutuan iaitu *Muhammad Ezam bin Mohd Noor v. Ketua Polis Negara* [2001] 4 CLJ 701 dan *Kerajaan Malaysia & Ors v. Nasharuddln Nasir* [2004] 1 CLJ 81 yang dikatakan menggariskan kedudukan undang-undang pencegahan pada masa kini.

Dengan hormatnya saya tidak dapat bersetuju dengan hujahan PKP yang mengatakan kedua-dua kes tersebut telah menggariskan kedudukan undang-undang pencegahan masa kini. Pada saya fakta kes di hadapan saya ini tidak sama dengan fakta kedua-dua kes yang dirujuk. Di dalam kes ini apa yang dipersoalkan oleh plaintif ialah prosedur yang membawa kepada pengeluaran perintah tahan oleh Timbalan Menteri. Mengikut plaintif, s. 3(3)(c) adalah tidak dipatuhi di mana DSP Abdul Razak semasa membuat tahanan terhadap plaintif selama 30 hari lagi telah tidak melaporkan keadaan yang membawa kepada penangkapan dan penahanan plaintif kepada Ketua Polis Negara atau pegawai

yang dinamakan mewakili Ketua Polis Negara dan seterusnya untuk Ketua Polis Negara atau pegawai yang dinamakan melaporkannya kepada Menteri (di dalam kes ini Timbalan Menteri).

Jadi, di dalam kes ini, plaintif bukan mempertikaikan kepuashatian Timbalan Menteri dalam mengeluarkan perintah sekatan tersebut. Plaintif mempertikaikan prosedur yang membawa kepada pengeluaran perintah sekatan. Pada saya apa yang dilakukan oleh plaintif adalah dibenarkan di bawah s. 7(c) ODKAMJ. Mengikut s. 7(c) apa yang boleh disemak oleh mahkamah ialah perkara-perkara mengenai ketidakpatuhan prosedur yang membawa ke sesuatu perintah di bawah ODKAMJ. Untuk menjadi jelas diperturunkan s. 7(c)(1) yang berbunyi:

> (1) There shall be no judicial review in any Court of, and no Court shall have or exercise any jurisdiction in respect of, any act done or decisions made by Yang Di Pertuan Agong or the Minister in the exercise of their discretionary power in accordance with the Ordinance, save in regard to any question or compliance with any procedural requirement in this Ordinance governing such act or decision.

Pada saya, s. 7(c)(1) di atas jelas memberi kuasa kepada mahkamah untuk meneliti ketidakpatuhan atau perlanggaran mana-mana kehendak prosedur di bawah ODKAMJ yang dibangkitkan oleh plaintif. Jika hujahan PKP diterima, maka akan berlaku keadaan di mana prosedur yang diwajibkan di bawah ODKAMJ, sebelum pengeluaran sesuatu perintah oleh Menteri dan dalam kes ini Timbalan Menteri boleh dilanggari atau dicabuli tanpa memudaratkan perintah tersebut. Saya berpendapat hujahan seperti itu adalah tidak selari dengan semangat ODKAMJ atau undang-undang pencegahan yang lain.

Kesimpulannya saya berpendapat, apa-apa prosedur yang membawa kepada pengeluaran sesuatu perintah di bawah ODKAMJ oleh Menteri atau Timbalan Menteri harus diikuti dan dipatuhi dengan sepenuhnya. Jika tidak dipatuhi, perintah tersebut akan menjadi tidak sah dan terbatal. Di dalam kes ini jelas peruntukan s. 3(3)(c) telah tidak dipatuhi. Dengan ketidakpatuhan tersebut, maka perintah sekatan yang dikeluarkan oleh Timbalan Menteri di bawah s. 4A(2) ODKAMJ bertarikh 20 Mei 2004 adalah menjadi tidak sah dan terbatal. Saya dengan itu mengisytiharkannya sedemikian.